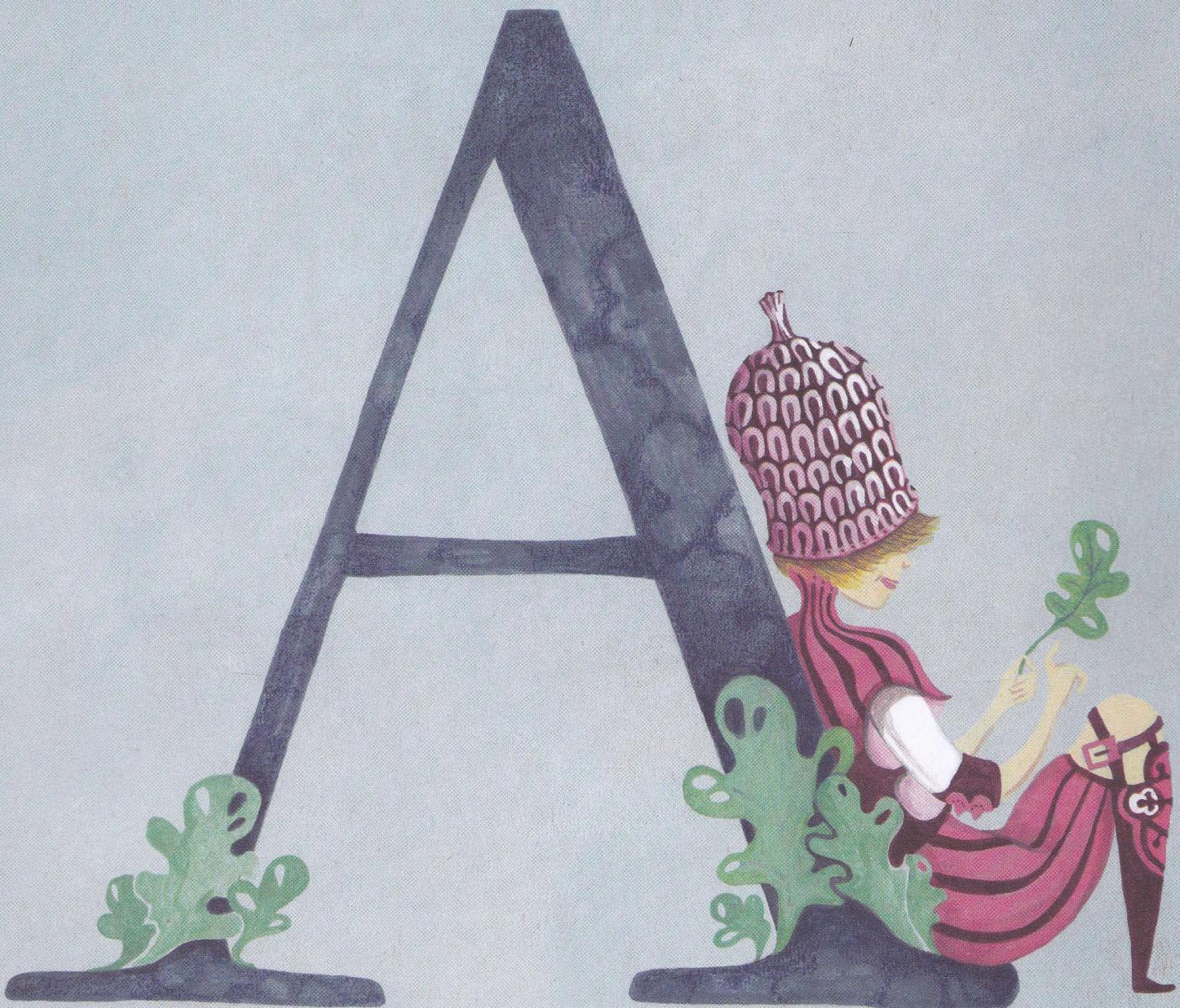

LITERE PICTATE & POVEȘTI FERMECĂTE

Povești de *Claudia Badiu*
Illustrații de *Iulia Burlac*

„Oamenii cred că poveștile sunt scrise
de oameni. De fapt, e exact invers.”

Terry Pratchett

Spiridușul-Poveștilor

A fost odată ca niciodată... aşa încep toate poveştile...

Toate poveştile sunt fermecate, ţesute cu fire magice. Ele aduc bucurie acolo unde apar. Poveştile sunt bucăţi rupte dintr-un covor fermecat care ne duc în cele mai îndepărtate colțuri ale imaginației.

Printre poveşti, printre cuvinte și personaje se ascunde Spiridușul-Poveștilor. El a fost văzut pe lângă forma literei **A**. Spiridușului îi place foarte mult să colecționeze obiecte purtătoare de poveşti. Se plimbă prin pădure și adună ghinde năzdrăvane, alune amuzante, frunze povestitoare, ciuperci visătoare și afine aventuriere.

Spiridușul-Poveștilor ascultă cu atenție poveştile tuturor, apoi le scrie și le încearcă pe fiecare. Are un costum special pentru a pleca în interiorul fiecărei poveşti. E năzdrăvan Spiridușul nostru. Ați vrea să auziți unele dintre poveştile culese de el din Pădurea Fermecată? Da? Atunci citiți mai departe.

Flăcăul

În acea parte a Pădurii Fermecate, acolo unde macii roșii strălucesc în lanurile nesfârșite de grâu și izvoarele cristaline se rostogolesc curajoase printre stâncile munților, există un Tărâm de Legendă. Aici găsești oameni buni la suflet, tradiții frumoase, straie cusute cu măiestrie și basme cu zmei, fețe-frumoși, împărați și cosânzene.

Acum e timpul să-l cunoașteți pe flăcău. El poartă cu mândrie straiul popular și merge voios prin pădure. După o încâlcitură de rădăcini în forma literei **Ă**, el a văzut mai multe păsări neobișnuite. Una dintre ele l-a privit pe flăcău și i-a grăit cu glas omenesc:

— Ajută-ne să găsim ceva de mâncare, flăcăule, și nu o să-ți pară rău!

Flăcăul, bun la suflet, a alergat la cea mai apropiată casă, zicându-și în sinea lui: „*Ce găinușe colorate! Mai și vorbesc pe deasupra!*”. La întoarcere, feciorul le-a servit o mână de boabe de grâu. După ce au mâncat, păsările i-au spus:

— Mulțumim, flăcăule! Noi suntem păuni fermecați și o să-ți răsplătim bunătatea dăruindu-ți câte o pană colorată.

Flăcăul a primit penele, le-a mulțumit păunilor și a pornit vesel pe potecă, în timp ce fluiera un cântec și își aranja, mândru nevoie mare, penele la pălărie.

Prâslea

Dacă depănam mai departe din caierul poveștilor, aflăm că, demult, pe Tărâmul de Legendă cel plin de povești trăia un flăcău vrednic. Fiind cel mai mic dintre frați, i-au spus Prâslea.

Într-una din zile, Prâslea și-a strâns într-o bocceluță câteva lucruri și a plecat în lume. A îmbrăcat cămașa de în țesută de bunica lui și brodată cu fir roșu de sora lui mai mare, s-a încălțat cu opincile cele noi, și-a luat rămas-bun de la cei ai casei și a plecat.

Și dus a fost Prâslea. Ani de-a rândul a cutreierat lumea. Multe a văzut, de unele s-a speriat, de altele s-a bucurat. Multe a învățat, pe unele le-a uitat, pe altele le-a ținut minte. A navigat pe mări furtunoase sau liniștite, a văzut munți înalți cu crestele albite de zăpadă veșnică, a cutreierat câmpii nesfârșite și păduri întunecoase, însă, într-o zi, și-a amintit de casă. Prâslea s-a întors atunci grăbit către locurile dragi unde a crescut și a copilărit. Ajuns aproape de casă, nerăbdător, s-a cățărat pe o scară învelită în flori care semăna cu litera **Â**, a privit către casa părintească și a spus: „*Cât mă bucur să văd cel mai frumos loc din lume!*”

Spiridușul Bobo

Despre cheia rătăcită nu mai știa nimeni nimic de milenii. Toți o credeau pierdută pentru vecie. Aproape nimeni nu o mai căuta. Spiridușul Bobo era însă singurul care *credea că* o va găsi cândva.

Vechea cheie de aramă putea deschide cufărul magic aflat la rădăcina celui mai bătrân stejar din pădure. Ce se afla în cufăr? Nimeni nu ar fi putut spune.

Într-o zi ploioasă și cețoasă, Spiridușul Bobo, căutând cheia, a alunecat de pe creanga unui copac înalt. Din fericire, Spiridușul avea o frunză prinsă de cusătura pantalonilor, tocmai pentru astfel de situații-problemă. Așadar, iată-l pe Spiridușul nostru plutind printre crengile copacului cu o parașută sub formă de frunză. Tocmai se gândeau cum o să aterizeze la rădăcina copacului, unde avea loc o întunire a tuturor aricilor din pădure, când... a văzut ceva sclipind. Într-un cuib între crenguțele care formau litera **B** era... cheia. A luat-o și a dus-o în siguranță pe pământ. Nici nu au mai contat cele câteva ace pe care a aterizat.

Spiridușul Bobo a fost cel care a deschis cufărul.
Înăuntru a găsit un Bulgăre de Bunăvoiță.

